

Sygn. akt *I AGa 313/20*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodniczący: **sędzia Małgorzata Kaźmierczak**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Joanna Forycka**

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2021 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 2 października 2020 r. sygn. akt IX GC 487/17

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Małgorzata Kaźmierczak

--	--	--

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 kwietnia 2017 r. powód J. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwoty 976.966,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 maja 2015 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania. Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 02.10.2020r Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 795.171,79 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie powództwo oddalił, kosztami procesu obciążył strony stosunkowo, a mianowicie powoda w 19 %, a pozwanego w 81 % pozostawiając szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Okręgowego.

W dniu 29 grudnia 2014 r. powód J. W. zawarł w pozwanym (...) spółka akcyjna w W. umowę dobrowolnego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego - od ognia i innych zdarzeń losowych obejmującą swoim zakresem ubezpieczenie dwóch budynków mieszkalnych, dziewięciu obiektów magazynowych, dwóch stodół, jednej przechowalni owoców i warzyw, pięciu garaży oraz dwóch pozostałych obiektów, tj. komina i lodowni, potwierdzoną polisą nr (...) na okres od dnia 30 grudnia 2014 r. do dnia 29 grudnia 2015 r. Integralną część umowy ubezpieczenia stanowiły Ogólne warunki dobrowolnego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego – od ognia i innych zdarzeń losowych zatwierdzone Uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 26 lipca 2007 r. ze zmianami ustalonymi uchwałą nr (...) z dnia 7 stycznia 2011 r. oraz uchwałą nr (...) z dnia 17 lutego 2012 r. (OWU). W umowie ubezpieczenia – polisie wskazano następujące sumy ubezpieczenia odnośnie poszczególnych przedmiotów ubezpieczenia: sumę 700.000 zł w zakresie dwóch budynków mieszkalnych, sumę 1.094.000 zł w zakresie dziewięciu obiektów magazynowych, sumę 500.000 zł w zakresie dwóch stodół, sumę 220.000 w zakresie jednej przechowalni owoców i warzyw, sumę 700.000 zł w zakresie pięciu garaży oraz sumę 13.000 zł w zakresie pozostałych dwóch obiektów. Powód opłacił składkę w wysokości 4.066 zł zgodnie z umową.

(...) S.A. w W. w § 3 ust. 1 OWU określił, iż ochroną ubezpieczeniową objęte są budynki stanowiące własność lub będące w posiadaniu ubezpieczonego. Dalej w § 4 pkt 1) OWU pozwany wskazał, że umowa ubezpieczenia obejmuje ryzyko podstawowe uwzględniające: ogień, huragan, powódź, podtopienie, deszcz nawalny, grad, opady śniegu, uderzenie piorun, eksplozję, obsunięcie się ziemi, tąpnięcie, lawinę oraz upadek tunku powietrznego. W myśl definicji zawartej w OWU „huragan” to wiatr o prędkości nie mniejszej niż 24 m/s, ustalonej przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej ((...)), którego działanie wyrządza masowe szkody. W uzasadnionych przypadkach lub braku możliwości uzyskania opinii (...) wystąpienie huraganu twierdza się na podstawie tanu faktycznego i rozmiaru szkód w miejscu ich powstania bądź w bezpośrednim sąsiedztwie (§ 2 pkt 14) OWU. Zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 6 ust. 2 pkt 1) OWU suma ubezpieczenia ustalana odrębnie dla każdego z ubezpieczonych budynków odpowiada wartości rzeczywistej, tj. wartości obiektu w stanie nowym w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia, pomniejszonej o zużycie techniczne ubezpieczonego obiektu. Przy ustalaniu wysokości szkody dla ubezpieczonych w wartości rzeczywistej, wartość kosztów odbudowy lub remontu potwierdzonych kosztorysem przedłożonym przez poszkodowanego, określonych zgodnie z zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych obowiązującymi w budownictwie przy uwzględnianiu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia budynków uwzględnia się również stopień zużycia – do dnia szkody – zniszczonego lub uszkodzonego obiektu (§ 10 ust. 1 pkt 1) -2) OWU). Zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 11 ust 1 i 2 OWU określono, że odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia przysługuje ubezpieczającemu w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionych strat, ograniczonej jednak do wysokości kwoty stanowiącej górną granicę odpowiedzialności, którą wyznacza suma ubezpieczenia ustalona dla poszczególnych obiektów i podana w polisie. Z kolei, na podstawie § 11 ust 13 ustalono, że pozwany pokrywa również uzasadnione i udokumentowane koszty związane z uprzątnięciem pozostałości po szkodzie łącznie z kosztami rozbiórki i demontażu części niezdatnych do użytku do wysokości 10% wyliczonego odszkodowania.

W okresie trwania ubezpieczenia, tj. w dniu 31 marca 2015 r. doszło do znacznego uszkodzenia budynków wchodzących w skład (...) w wyniku huraganu, w szczególności szopy dla maszyn, przechowalni warzyw, garażu – obory II, stodoły przy gorzelni oraz garażu – obory I.

W dniu 1 kwietnia 2015 r. oględzin uszkodzonych budynków – garażu obory I oraz garażu obory II dokonali pracownicy Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w P., którzy stwierdzili, że w wyniku huraganu zniszczeniu uległo częściowo pokrycie dachowe z dachówki ceramicznej karpiówki w części kalenicowej dachu garażu obory I oraz uległo zniszczeniu całkowicie pokrycie dachowe, więźba dachowa, ściana kolankowa oraz ściana szczytowa od strony południowej garażu obory II. Ponadto, częściowemu zniszczeniu uległ strop ceramiczny odcinkowy wsparty na belkach stalowych. Zespół Komisji w Gminie K. w dniu 1 lipca 2015 r. ustalił straty w środkach trwałych w następującej wysokości:

1) Garaż obora I – 720.000,00 zł

- 2) Garaż obora II – 23.000,00 zł
- 3) Stodoła przy (...)– 270.000,00 zł
- 4) Przechowalnia warzyw – 7.500,00 zł
- 5) Szopa dla M. – 7.000,00 zł.

Łączna wysokość szkód spowodowanych przez huragan została oszacowana na kwotę 1.026.500,00 zł.

W dniu 8 kwietnia 2015 r. Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w N. wydał decyzję nakazującą wykonanie robót rozbiórkowych i zabezpieczających uszkodzonej części budynku obory, która uległa zniszczeniu w wyniku huraganu. W czerwcu 2015 r. na zlecenie powoda wykonane zostały kosztorysy dotyczące remontu uszkodzonych budynków które, w zależności od przyjętego wariantu naprawy garażu – obory I przy użyciu montażu płyty falistej euro fala opiewały na kwotę 879.504,94 zł, natomiast przy użyciu dachówki na kwotę 1.018.054,43 zł. W dniu 15 czerwca 2015 r. sporządzona została również na zlecenie powoda opinia techniczna dotycząca stanu zniszczonych budynków.

Przed dniem wystąpienia szkody, tj. dniem 31 marca 2015 r. ubezpieczone budynki wchodzące w skład (...) znajdowały się w dobrym i średnim stanie technicznym, zaś stopień ich technicznego zużycia nie był znaczny i kształtował się co najmniej na poziomie 16 %. Powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 31 marca 2015 r. Zgłoszenie szkody zostało przyjęte i zarejestrowane pod numerem (...).

Po otrzymaniu zgłoszenia szkody pozwany w decyzji z dnia 29 kwietnia 2015 r. przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 145.510,49 zł. Na kwotę odszkodowania złożyły się kwoty:

- 1) 89.984,33 zł tytułem odszkodowania za oborę I, po uwzględnieniu 70% stopnia technicznego zużycia,
- 2) 1.939,09 zł tytułem odszkodowania za oborę II, po uwzględnieniu 70% stopnia technicznego zużycia,
- 3) 52.934,00 zł tytułem odszkodowania za stodołę przy (...), po uwzględnieniu 44,75% stopnia technicznego zużycia,
- 4) 304,28 zł tytułem odszkodowania za szopę dla maszyn, po uwzględnieniu 33,82% stopnia technicznego zużycia,
- 5) 348,81 zł tytułem odszkodowania za przechowalnię warzyw, po uwzględnieniu 70% stopnia technicznego zużycia.

Pismem z dnia 17 sierpnia 2015 r. powód odwołał się od decyzji ubezpieczyciela i wniósł o ponowne oszacowanie wartości przyznanego odszkodowania, argumentując, iż przy ustalaniu odszkodowania pozwany zastosował zawyżony wskaźnik zużycia technicznego budynków. Na poparcie swojego stanowiska powód przedłożył prywatnie sporządzoną opinię techniczną dotyczącą zachowania stanu technicznego obiektów F. (...) przed zaistniałymi skutkami wichury z dnia 31 marca 2015 r., wskutek której uległy zniszczeniu. Zgodnie z treścią opinii technicznej, stopień zużycia uszkodzonych budynków był znikomy, a ich stan techniczny wyjątkowo dobry.

W kwietniu 2015 r. powód przystąpił do wykonywania prac remontowych uszkodzonych budynków poprzez położenie więźby na stodole weselnej oraz naprawę i odtworzenie zniszczonej instalacji elektrycznej.

Powód wykonał także szereg prac związanych z usunięciem pozostałości uszkodzonych budynków, w postaci odgruzowania zawalonego dachu i wywozu gruzu, usunięcia resztek połamanych więźb dachowych, demontażu i transportu uszkodzonych płyt eternitowych, przekazania i utylizacji materiałów konstrukcyjnych zawierających azbest oraz usunięcia gruzu więźby dachowej – wykonywanych z wykorzystaniem podnośnika koszowego oraz dźwigu. Koszt powyższych prac wyniósł łącznie 104.422,65 zł.

Koszt remontu uszkodzonych w wyniku wichury obiektów F. (...) koniecznych do przywrócenia ich do stanu sprzed zdarzenia według zakresu prac i stawek rynkowych na czerwiec 2015 r. wyniósł łącznie kwotę 1.018.054,43 zł, na którą składały się:

- kwota 5.283,54 zł z tytułu remontu szopy dla maszyn,
- kwota 7.614,60 zł z tytułu remontu przechowalni warzyw,
- kwota 22.517,08 zł z tytułu remontu garażu – obora II,
- kwota 264.862,23 zł z tytułu remontu stodoły przy (...)
- kwota 717.776,98 zł z tytułu remontu obory I wraz z wymianą dachówki.

Stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie dowodów dokumentów, zeznań świadków, zeznań powoda i opinii biegłego R. W.. Za przydatną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd I instancji uznał opinię biegłego R. W.. Sąd ten wskazał, że opinia została sporządzona w sposób rzetelny, przez osobę posiadającą odpowiednie kompetencje i kwalifikacje do jej przygotowania. Opinia była jasna, spójna i kompletna. Wyjaśnia sposób rozumowania, który doprowadził biegłego do wniosków końcowych. Wnioski końcowe zostały natomiast sformułowane w sposób jednoznaczny, były wyczerpujące i zostały dostatecznie umotywowane. Biegły w ustnych wyjaśnieniach na rozprawie w sposób wyczerpujący, rzeczowy i przekonujący ustosunkował się do zastrzeżeń pozwanej złożonych do opinii. Wyjaśnienia te sąd I instancji uznał za przekonujące. Biegły objaśnił, że nie sposób jest ustalić jednej sztywnej wartości zużycia, stąd koniecznym było przyjęcie wartości ujętych w widełkach. W swojej opinii biegły jednoznacznie stwierdził, że stan techniczny obiektów przed uszkodzeniem należało zakwalifikować jako „dobry” lub „średni”. Biegły podzielił tym samym opinię prywatną przygotowaną przez świadka mgr inż. arch. M. R.. Biegły oceniając stopień zużycia technicznego, wskazał że przed wystąpieniem szkody obiekty budowlane nie spełniały warunków do klasyfikacji ich stanu jako „złego”. Klasyfikując stan techniczny przedmiotowych budynków zarówno przy użyciu kryteriów ogólnych ceny i klasyfikacji technicznej stanu elementów budynku, jak i kryteriów pomocniczych dla zużycia głównych elementów budynku takich jak: fundamenty, ściany konstrukcyjne, strop i ścianki działowe, biegły określił ich stan jako dobry, przyjmując procentowe zużycie na poziomie 11-25%. Z kolei posługując się kryterium pomocniczym dla określenia zużycia elementów wykończeniowych budynku: dachów, stolarki, podłóg i tynków, biegły sklasyfikował stan techniczny budynków jako „średni”, określając procentowe zużycie elementu w granicach od 16 do 30%. Natomiast odnosząc się do kosztów przywrócenia obiektów F. (...) do stanu sprzed zdarzenia biegły wyraźnie i jednoznacznie wskazał, że kosztorysy prywatne sporządzone na zlecenie powoda stanowią szczegółową podstawę analityczną opartą na rzeczywistych pomiarach i wartościach z opisaniem zarówno braków po zniszczeniach jak i przewidywanych realnych kosztów napraw przywracających stan sprzed katastrofy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo okazało się zasadne w przeważającym zakresie.

Spór między stronami sprowadzał się do kwestii ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi w następstwie uszkodzenia ubezpieczonych budynków w dniu 31 marca 2015 r. oraz sposobu jego wyliczenia przy uwzględnieniu stopnia zużycia technicznego budynków, w szczególności stanu budynków sprzed szkody i stopnia ich zużycia technicznego przy uwzględnieniu sumy ubezpieczenia. Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W przypadku ubezpieczenia majątkowego świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.) Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którymi naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Stosownie zaś do § 2 tego artykułu – w powyższych granicach, w braku

odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono. Sąd I instancji nie podzielił argumentacji strony pozwanej dotyczącej tego, że w zakresie uszkodzonego garażu - obory I sumą ubezpieczenia, która wyznacza górną granicę odpowiedzialności pozwanego za uszkodzenie tego obiektu była suma 150.000,00 zł. Strona pozwana podnosiła, że taka kwota została wskazana przez powoda jako suma ubezpieczenia odpowiadająca wartości budynku we wniosku o zawarcie umowy dobrowolnego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego – od ognia i innych zdarzeń losowych. Jednocześnie w sprawie nie budziło sporu, że w umowie ubezpieczenia, potwierdzonej polisą suma ubezpieczenia dla pięciu garaży została ustalona na kwotę 700.000 zł. Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie art. 824 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela. W niniejszej sprawie zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 6 ust. 2 pkt 1 OWU suma ubezpieczenia ustalana odrębnie dla każdego z ubezpieczonych budynków odpowiada wartości rzeczywistej, tj. wartości obiektu w stanie nowym w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia, pomniejszonej o zużycie techniczne ubezpieczonego obiektu. Należy mieć przy tym na uwadze, że umowa ubezpieczenia zawierana jest najczęściej w trybie ofertowym i jako oferent występuje tu ubezpieczający (powód). Oferta ubezpieczającego przybiera postać wniosku o ubezpieczenie, skierowanego do ubezpieczyciela jako oblata. Ubezpieczyciel, przyjmując ofertę, potwierdza to z reguły przez doręczenie dokumentu ubezpieczenia i chwila, w której to następuje, wyznacza moment zawarcia umowy. W niniejszej sprawie samo wypełnienie przez powoda wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia nie skutkowało zawarciem umowy ubezpieczenia na warunkach wskazanych we wniosku. Należy przyjąć, że wypełniony wniosek stanowił jedynie skierowane do pozwanego oświadczenie powoda, w którym ten zawarł wolę zawarcia umowy. Wypełniony przez powoda wniosek nie był dokumentem potwierdzającym zawarcie umowy ubezpieczenia, a wyłącznie skierowaną do pozwanego ofertą zawarcia umowy ubezpieczenia, na którą to ofertę pozwany przystał, przy czym w polisie potwierdzającej zawarcie umowy ubezpieczenia w odmienny sposób ustalił sumę ubezpieczenia, tj. nie w odniesieniu do poszczególnych budynków, a grup budynków czy obiektów. Strony określając warunki umowy, w szczególności jej zakres i przedmiot ochrony ubezpieczeniowej, jak również zakres odpowiedzialności pozwanego dokonały tego dopiero w polisie. Sam wniosek nie kształtował treści stosunku łączącego strony. Nie stanowił on części umowy ubezpieczenia zawartej między stronami, ani też nie był załącznikiem do umowy – polisy. Zarówno w polisie, jak i w OWU brak jest zapisów, które wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia czyniłby integralną częścią umowy lub określały go jako załącznik do umowy. W związku z tym treść wniosku nie ma wpływu na zakres odpowiedzialności pozwanego, w szczególności nie ogranicza jego odpowiedzialności do wypłaty odszkodowania za uszkodzony garaż - oborę I w granicach wskazanej w tym wniosku sumy ubezpieczenia na kwotę 150.000,00 zł. Podane przez powoda we wniosku ubezpieczeniowym dane co do wartości ubezpieczonego mienia nie mają zatem znaczenia w sprawie, skoro wniosek ten nie był załącznikiem do umowy i nie kształtował jej treści. Między stronami doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia wyłącznie na warunkach określonych polisą nr (...), w której suma ubezpieczenia za pięć garaży została określona na 700.000 zł, czemu pozwany dał wyraz wystawiając dokument ubezpieczenia w postaci polisy (art. 809 § 1 k.c.). Pozwany w niniejszym postępowaniu winien zatem wykazać, że wartość ubezpieczonego mienia, za które powód domagał się odszkodowania z tytułu kosztów jego przywrócenia do stanu sprzed szkody, jest niższa niż wysokość żądanego odszkodowania, czego jednakże w niniejszym postępowaniu nie wykazał i nie zawnioskował odpowiednich dowodów. Sam bowiem fakt, że powód we wniosku ubezpieczeniowym wycenił oborę nr I na kwotę 150.000 zł, nie dowodzi, że taka była wartość rzeczywista tego obiektu, która mogłaby limitować wysokość należnego odszkodowania. Pozwany nie inkorporował bowiem tej wartości do umowy – polisy, a jednocześnie nie wykazał w żaden sposób, jaka była rzeczywista wartość budynku obory I na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia, a tym samym by kwota odszkodowania z tytułu kosztów naprawy tegoż budynku przewyższała wartość tego ubezpieczonego mienia.

W sprawie nie budziło wątpliwości, że w umowie ubezpieczenia suma gwarancyjna dla wszystkich pięciu ubezpieczanych garaży została ustalona na kwotę 700.000,00 zł bez wyszczególnienia sum ubezpieczenia za poszczególne obory. Na tej podstawie należało przyjąć, że cała ww. kwota stanowiła górną granicę odpowiedzialności za wszystkie garaże niezależnie od tego, ile z ubezpieczonych garaży zostało uszkodzonych i jaką sumę w odniesieniu do każdego z garaży wskazał powód we wniosku. Tym samym odszkodowanie za uszkodzenie nawet jednego z budynków obory, czy też dwóch winno być limitowane do całej sumy ubezpieczenia w wysokości do 700.000,00 zł, a nie do poszczególnych sum wskazanych we wniosku ubezpieczeniowym nie stanowiącym części umowy. W świetle

treści polisy istotne jest tylko to, by łącznie odszkodowanie za wszystkie uszkodzone obory, nie przekraczało sumy ubezpieczenia w wysokości 700.000 zł. Tym samym koszty przywrócenia stanu poprzedniego garażu – obory I winny zostać uwzględnione niezależnie od wskazanej we wniosku sumy ubezpieczenia, byleby koszty te nie przewyższały sumy ubezpieczenia wskazanej w polisie, tj. 700.000 zł. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że koszty przywrócenia tego garażu - obory I do stanu sprzed zdarzenia wraz z dachówką przy uwzględnieniu stopnia zużycia mieściły się w sumie ubezpieczenia, o czym mowa będzie w dalszej części uzasadnienia. Za nieuzasadnione Sąd I instancji uznał również twierdzenia strony pozwanej, że w niniejszej sprawie stan techniczny budynków uzasadniał przyjęcie przy ustalaniu wysokości odszkodowania stopnia zużycia technicznego na poziomie od 33,82 % do 70%, który pozwany zastosował w toku postępowania likwidacyjnego. W sprawie nie budziło wątpliwości, że w świetle zapisów umowy ubezpieczenia łączącej strony powodowi należało się odszkodowanie wyliczone przy uwzględnieniu stopnia zużycia budynków które uległy uszkodzeniu (§ 10 ust. 1 pkt 2) OWU). Na podstawie tegoż zapisu przy ustalaniu wysokości szkody dla ubezpieczonych budynków w wartości rzeczywistej, wartość kosztów odbudowy lub remontu potwierdzonych kosztorysem przedłożonym przez poszkodowanego, określonych zgodnie z zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych obowiązującymi w budownictwie przy uwzględnianiu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia budynków uwzględniać winna również stopień zużycia – do dnia szkody – zniszczonego lub uszkodzonego obiektu. Powód natomiast domagał się odszkodowania tylko na podstawie kosztorysu, w którym wyliczone zostały koszty przywrócenia budynków do stanu nowego sprzed zdarzenia bez uwzględnienia stopnia technicznego zużycia uszkodzonych budynków. Jednocześnie powód w toku procesu konsekwentnie kwestionował przyjęty przez pozwanego w toku likwidacji szkody stopień zużycia uszkodzonych budynków według stanu sprzed zdarzenia, a kwestia ta wobec sporu stron wymagała wiadomości specjalnych, a zatem powołania dowodu z opinii biegłego, który to dowód w niniejszej sprawie został przeprowadzony. Powołany w sprawie biegły nie był w stanie dokładnie wskazać procentowego stopnia zużycia technicznego budynków w F. (...), jednakże określił stan budynków jako „dobry” bądź „średni” biorąc pod uwagę oceniane kryteria i parametry budynków wyszególnione w zamieszczonych w opinii tabelach. Oceniając kryteria ogólne i klasyfikacji technicznej stanu elementów budynku biegły ocenił je jak stan dobry, co według procentowego zużycia kształtuje się w przedziale od 11-25 %. Także w przypadku kryteriów pomocniczych, takich jak fundamenty, ściany konstrukcyjne, stropy, ścianki działowe biegły określił stan budynków jako dobry na poziomie od 11 do 25 %. Dla kryteriów pomocniczych elementów wykończeniowych budynku takich jak dachy, stolarka, podłogi, tynki biegły ocenił ich stan jako średni na poziomie procentowego zużycia w przedziale od 16 do 30 %. Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji przy ustalaniu stopnia zużycia technicznego uszkodzonych budynków przyjął współczynniki ich zużycia wskazane przez biegłego na poziomie od 11-25% oraz 16-30%. Biorąc pod uwagę opinię biegłego, jak również dając wiarę zeznaniom świadka M. R., która oceniła stan techniczny budynków jako bardzo dobry, bez konstrukcyjnych ubytków i oszacowała stopień ich technicznego zużycia na poziomie ok. 10%, Sąd I instancji przyjął najniższy ze wskazanego przez biegłego stopień zużycia, tj. na poziomie 16%. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło, by uszkodzone budynku przed zdarzeniem były w takim stopniu zużycia, w jakim ustalił to pozwany. Niewątpliwie bowiem przedstawiciel pozwanego ustalając wysokość odszkodowania kierował się jedynie typowymi procedurami i statystykami ubezpieczeniowymi co do budynków bez względu na ich rzeczywisty stan techniczny. Wynika to z zeznań świadka K. S., który wskazał, że ustalając odszkodowanie uwzględnił stopień technicznego zużycia budynków wyliczony automatycznie przez program S.-P., który przy wyliczeniach przyjmuje wyłącznie kryterium wieku, porównując ten wiek do okresu użytkowania tego budynku – co w wpłynęło na przyjęcie wysokiego stopnia zużycia uszkodzonych budynków. W świetle powyższego i przyjęcia stopnia technicznego zużycia budynków na poziomie 16%, wysokość należnego powodowi odszkodowania należało umniejszyć o wartość 16% zużycia technicznego budynku. Pozwany co do zasady nie kwestionował kosztorysów sporządzonych przez powoda, z których wynikały koszty przywrócenia budynków do stanu sprzed szkody. Biegły w swojej opinii potwierdził, że wszystkie prace ujęte w kosztorysach przedstawionych przez stronę powodową odzwierciedlają rzeczywiste koszty, niezbędne do odbudowy uszkodzonych budynków. Odpowiadają one przy tym stawkom rynkowym. Stąd wysokość odszkodowania należna powodowi winna wynosić 84% kosztów wynikających z kosztorysów. Koszt przywrócenia uszkodzonych budynków do stanu poprzedniego został ustalony na kwotę 1.018.054,43 zł, a zatem 84 % należnego powodowi odszkodowania to kwota 855.165,72 zł. Sąd Okręgowy podkreślił, że tak wyliczone odszkodowanie jako 84 % kosztów wynikających z kosztorysów dla dwóch obór, tj. obory nr I w wysokości 602.932,66 zł i obory nr II w wysokości 18.914,35 zł

nie przekraczają łącznie sumy ubezpieczenia określonej w polisie w wysokości 700.000 zł. Ponadto uwzględniając zapisy umowy oraz § 11 ust. 13 OWU stwierdził, że powodowi przysługiwało również odszkodowanie z tytułu kosztów związanych z uprzątnięciem pozostałości po szkodzie, łącznie z kosztami rozbiórki i demontażu części niezdatnych do użytku do wysokości 10% odszkodowania, czyli 10% z kwoty 855.165,72 zł. Odszkodowanie w tym zakresie wyniosło zatem 85.516,57 zł. Co prawda powód przedłożył dowody w postaci faktur, które dowodzą, że powód tytułem w/w kosztów poniósł wyższe wydatki, tj. 104.422,65 zł, jednakże w świetle powyższego zapisu OWU wysokość kosztów związanych z uprzątnięciem limitowana była do wysokości 10 % wysokości odszkodowania, co w niniejszej sprawie dało kwotę 85.516,57 zł i w tej wysokości należało się powodowi odszkodowanie z tego tytułu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał, że wysokość należnego powodowi odszkodowania z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonych budynków do stanu sprzed szkody, przy uwzględnieniu stopnia ich zużycia technicznego, jak również obejmujących koszty uprzątnięcia pozostałości wyniosła 940.682,29 zł. Odejmując od tej sumy kwotę wypłaconego uprzednio przez pozwanego odszkodowania w wysokości 145.510,49 zł, do zapłaty na rzecz powoda pozostała kwota 795.171,79 zł., którą zasadzono na rzecz powoda. O odsetkach ustawowych sąd I instancji orzekł na podstawie art. 481 i art. 817 § 1 k.c. oraz § 13 pkt 1 OWU, w myśl którego pozwany winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody. W niniejszej sprawie zgłoszenie miało miejsce w dniu 31 marca 2015 r., a pozwany już w dniu 29 kwietnia 2015 r. wydał decyzję, zatem odsetki zgodnie z żądaniem powoda należało zasądzić od dnia 2 maja 2015 r. O odsetkach za okres od dnia 2 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 r., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. O ustawowych odsetkach za opóźnienie liczonych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1830 z dnia 2015.11.09). W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w zakresie zasądzającym odszkodowanie i rozstrzygającym o kosztach procesu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, tj.: przepisu art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez błędne uznanie, iż strona powodowa udowodniła zasadność roszczenia, oparcie się przez Sąd na zeznaniach świadków zainteresowanych wynikiem procesu, pominięcie okoliczności, iż strona przed zawarciem umowy otrzymała Ogólne Warunki Ubezpieczenia i złożyła ofertę zawarcia ubezpieczenia na przedstawionych przez siebie warunkach; art. 65 § 1 k.c. w zw. z art. 805 § 1 i § 2 pkt. 1 k.c. przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez przyjęcie, że pozwany - zakład ubezpieczeń - odpowiada za szkodę niezależnie od treści łączącej go z ubezpieczonym umową ubezpieczenia, a w szczególności zapisów z Ogólnych Warunków Ubezpieczenia dobrowolnego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego - od ognia i innych zdarzeń losowych (OWU (...) z dnia 28.07.2007 r, ze zmianami (...) z dnia 7.01.2011 i (...) z dnia 17.02.2012) (dalej zwane: OWU) będących integralną częścią wniosku ubezpieczeniowego i polisy potwierdzającej zawarcie umowy i pominięcie następujących postanowień: § 6 ust. 1 OWU - że sumę ubezpieczenia określa się odrębnie dla każdego obiektu, § 7 OWU - że umowę zawiera się na pisemny wniosek Ubezpieczającego zawierający między innymi dane - proponowaną sumę ubezpieczenia i sposób jej ustalenia i przyjęcie, że treść wniosku ubezpieczeniowego nie ma znaczenia; błędną wykładnię tj. przepisu art. 824 § 1 k.c. i uznanie, że suma ubezpieczenia dotyczyła wszystkich budynków pomimo, iż wartość ta podana była w odniesieniu do poszczególnych budynków, zgodnie z ich wartością rzeczywistą wskazaną we wniosku ubezpieczeniowym zgodnie z zasadami OWU; poprzez niezastosowanie art. 405 k.c. i pominięcie, iż powód w razie przyznania mu odszkodowania za szkodę powstałą w budynku, bez uwzględnienia sumy ubezpieczenia dla tego budynku oraz jego rzeczywistego stopnia zużycia, otrzymałby odszkodowanie przenoszące wysokość sumy ubezpieczenia co powoduje bezpodstawne wzbogacenie;

- naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, zastosowanie przy ich ocenie błędnych kryteriów i dowolną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznanie, że w niniejszej sprawie suma ubezpieczenia dotyczyła wszystkich budynków; pominięcie treści wniosku ubezpieczeniowego i ogólnych warunków dobrowolnego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego - od ognia i innych zdarzeń losowych (OWU (...) z dnia 28.07.2007 r, ze zmianami (...) z dnia 7.01.2011 i (...) z dnia 17.02.2012), które wiązały strony oraz sprzeczną z doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego i ustalenie wartości zużycia technicznego budynków.

W konkluzji apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem II instancji, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem II instancji.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania za II Instancję wg. norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnie określił ich prawne konsekwencje. Ustalenia te oraz ich prawną ocenę Sąd Apelacyjny podziela, przyjmując je jako własne, uznając zarzuty apelacji za pozbawione uzasadnionych podstaw.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nieuzasadniony okazał się zarzut naruszenia art. 65§1k.c. w zw. z art.805§1i2 pkt.1k.c. polegający w ocenie apelującego na przyjęciu przez Sąd I instancji, że pozwany odpowiada za szkodę niezależnie od łączącej strony umowy ubezpieczenia i postanowień OWU. W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną było min. to, czy suma ubezpieczenia określona we wniosku ubezpieczającego odrębnie dla poszczególnych budynków stanowi górną granicę odpowiedzialności pozwanego dla poszczególnych budynków w sytuacji, gdy w polisie potwierdzającej zawarcie umowy ubezpieczenia, suma ubezpieczenia została ustalona nie w odniesieniu do poszczególnych budynków, lecz w odniesieniu do grup budynków. Ustalenie tej okoliczności wymagało ustalenia treści umowy ubezpieczenia. Wbrew twierdzeniom apelującego ustalenie treści umowy ubezpieczenia nie może być dokonane jedynie w oparciu o wniosek ubezpieczeniowy będący ofertą zawarcia umowy, bez odniesienia się do treści postanowień zawartej umowy wskazanej w polisie i w konkretyzujących ją postanowieniach O.W.U., skoro zawarcie umowy ubezpieczenia następuje w wyniku przyjęcia oferty przez zakład ubezpieczeń, a potwierdzeniem zawarcia umowy jest polisa. (art. 809§1k.c.). Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia szczegółowo wymienił i analizował postanowienia OWU, które uwzględnił, oceniając zasadność roszczenia powoda, jak również odniósł się do treści wniosku ubezpieczeniowego, co przeczy twierdzeniu apelującego, że Sąd ten pominął w jakimkolwiek zakresie treść OWU lub poszczególnych jego postanowień, które mogłyby mieć istotne znaczenie przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy, jak również pominął treść wniosku ubezpieczeniowego. Z tych względów zarzut naruszenia art. 233k.p.c w omawianym zakresie okazał się bezzasadny.

Należy natomiast zgodzić się z pozwanym, że w rozpoznawanej sprawie polisa została wydana na podstawie wniosku o zawarcie umowy dobrowolnego ubezpieczenia. Wynika to także z § 7 ust. 1 OWU, zgodnie z którym „umowę ubezpieczenia zawiera się na pisemny wniosek ubezpieczającego” Z żadnego postanowień OWU, jak również z treści wniosku nie wynika natomiast, że stanowi on integralną część umowy ubezpieczeniowej. Podkreślić przy tym należy, że treść § 7 OWU dotyczy trybu zawarcia umowy ubezpieczeniowej, a nie zaś - jak wywodzi apelujący- zależności pomiędzy wnioskiem a ostateczną treścią polisy w zakresie odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela. W konsekwencji nie sposób uznać, że treść wniosku może w jakimkolwiek zakresie modyfikować treść umowy ubezpieczeniowej.

Jak słusznie podniósł Sąd I instancji, wypełnienie wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia nie oznacza zawarcia umowy ubezpieczenia, a w szczególności nie oznacza przyjęcia umowy ubezpieczenia według danych wskazanych we wniosku bez poddania ich weryfikacji. Uzupełnienie danych we wniosku i przesłanie jej ubezpieczycielowi stanowi wyłącznie ofertę zawarcia umowy i - co zostało wyrażone zarówno w samym wniosku, jak i w OWU - nie stanowi zawarcia umowy (§ 7 ust. 3 OWU). Zgodnie z § 7 ust. 4 OWU, pozwany ma możliwość modyfikacji złożonej oferty poprzez sporządzenie dokumentu ubezpieczenia zawierającego postanowienia odbiegające od treści złożonej oferty, przy czym o ile zmiany postanowień odbiegają na niekorzyść ubezpieczającego od treści złożonej oferty to wówczas ubezpieczyciel powinien podjąć czynności określone art. 811k.c. W § 7 ust. 3 OWU wprost wskazano, że co do zasady do zawarcia umowy ubezpieczenia dochodzi dopiero z momentem doręczenia dokumentu ubezpieczenia (polisy). Zgodnie zaś z § 7 ust. 2 pkt 5 OWU wniosek powinien zawierać proponowaną sumę ubezpieczenia, co jednoznacznie przesądza o trafności twierdzeń Sądu I instancji dotyczących niezależności treści wniosku od treści zawartej przez strony umowy ubezpieczenia, potwierdzonej wystawioną przez pozwanego polisą. Tak skonstruowane postanowienie wskazuje, że wniosek jest dokumentem niezależnym od polisy i jej ostatecznego brzmienia. W świetle powyższego nie można zgodzić się ze stanowiskiem apelującego, że to wniosek precyzuje sumy ubezpieczenia dla poszczególnych obiektów i są one wiążące dla ustalenia wysokości należnego odszkodowania. Wniosek określa wyłącznie proponowaną sumę ubezpieczenia i sposób jej ustalania, lecz dla ustalenia wysokości należnego odszkodowania wiążąca jest suma ubezpieczenia wskazana w treści polisy ubezpieczeniowej - co jednoznacznie wynika z § 11 ust. 2 OWU.

Zatem zasadnicze znaczenie dla ustalenia treści umowy ubezpieczenia ma treść polisy i stanowiących jej integralną część postanowień OWU, jako dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy ubezpieczenia, co trafnie przyjął Sąd I instancji.

Odnośnie zarzutu pominięcia postanowienia § 6 ust. 1 OWU, wskazać należy, że zasadnie Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z zawartą polisą suma ubezpieczenia dla pięciu garaży (w tym obory I) została ustalona na kwotę 700.000 zł. Sama treść polisy tj. tabela zawierająca listę przedmiotów objętych ubezpieczeniem skonstruowana jest w taki sposób, że nie można wyodrębnić sumy ubezpieczenia poszczególnych budynków - tabela przedstawia prosty wykaz przedmiotów objętych ubezpieczeniem, liczbę tych przedmiotów oraz odpowiadającą im sumę ubezpieczenia. Takie ujęcie sumy ubezpieczenia w żadnym zakresie nie upoważnia do wywodzenia ograniczonej odpowiedzialności w stosunku do poszczególnych obiektów w oparciu o § 6 ust. 1 OWU, tym bardziej, że wniosek nie jest częścią zawartej umowy, a w polisie nie ujęto wykazu poszczególnych obiektów i odpowiadającej poszczególnym obiektom sumy ubezpieczenia. Takie ustalenie treści polisy, a także brak stosownego postanowienia wskazującego na integralność wniosku z polisą, świadczą o tym, że niezależnie od ilości garaży, które uległyby uszkodzeniu - wysokość odszkodowania ograniczałaby się do sumy 700.000 zł. W polisie nie wyszczególniono sum ubezpieczenia dla poszczególnych budynków, które stanowiłyby górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela dla każdego z nich z osobna. Z tego względu, trafnie uznał Sąd I instancji, że na tej podstawie należało uznać, że ww. kwota stanowi górną granicę odpowiedzialności za szkody powstałe we wszystkich garażach.

Nie ma także racji apelujący zarzucając naruszenie art. 824§1k.c. Zdaniem apelującego, błędna wykładnia przepisu art. 824 § 1 k.c. doprowadziła Sąd I instancji do nieuzasadnionego przyjęcia, że suma ubezpieczenia wskazana w treści polisy dotyczyła wszystkich budynków. Tymczasem powyższy przepis stanowi „o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody” W OWU sformułowano postanowienie § 11 ust. 2 wyznaczającego górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela. Zgodnie z tym postanowieniem „górną granicę odpowiedzialności stanowi suma ubezpieczenia poszczególnych obiektów podana w dokumencie ubezpieczenia (polisie)” Z kolei polisa jednoznacznie wskazuje, że suma ubezpieczenia dla garaży wynosi 700.000 zł, co też zostało przyjęte przez Sąd I instancji.

Nie można także zaakceptować poglądu apelującego, że wprowadzenie do polisy innych sum ubezpieczenia niż wskazane we wniosku nie stanowiło zmiany oferty. Gdyby tak było, polisa, a w szczególności wykaz przedmiotów objętych ubezpieczeniem byłby skonstruowany inaczej lub wskazano by, że wniosek ubezpieczeniowy stanowi

integralną część polisy - takie okoliczności nie wystąpiły w niniejszej sprawie. Z tego względu należy uznać, że pozwany dokonał zmiany oferty zawarcia umowy ubezpieczenia złożonej przez powoda. Pozwany, sporządzając polisę, dokonał zmiany sum ubezpieczenia dla danych kategorii budynków, jednocześnie nie wyszczególniając poszczególnych obiektów tak jak w sporządzonym przez powoda wniosku.

Nieuzasadniony okazał się także zarzut naruszenia art. 405k.c., jako, że zasądzone na rzecz powoda odszkodowanie uwzględniało zarówno sumę ubezpieczenia (dla garaży w wysokości 700.000zł) pomniejszoną o stopień zużycia budynków (16%).

Nie ma także racji apelujący zarzucając Sądowi I instancji naruszenie art. 233k.p.c w zakresie bezpodstawności ustalenia wartości zużycia technicznego budynków tylko w oparciu o zeznania świadków. Sąd I instancji oparł się w tym zakresie na przede wszystkim na dowodzie z opinii biegłego o specjalności architektura i ochrona zabytków i jedynie pomocniczo na podstawie zeznań świadka M. R., która posiada tytuł magistra inżyniera architekta, a także udokumentowane wieloletnie doświadczenie jako kierownik budowy i inspektor nadzoru przy obiektach zabytkowych i która знаła stan techniczny budynków sprzed wystąpienia szkody na podstawie własnych obserwacji i potrafiła go ocenić w oparciu o posiadaną wiedzę. Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji nie pominął zeznań świadka K. S., lecz jedynie nie oparł się na sporządzonym przez niego kosztorysie opartym na danych z programu komputerowego S.-P., który uwzględnia stopień zużycia budynku wyłącznie przez kryterium wieku, co nie uwzględniało faktycznego stanu technicznego budynków objętych ubezpieczeniem tj. budynków zabytkowych objętych nadzorem konserwatorskim, w których powód przez lata wykonywał prace konserwatorskie, celem zachowania budynków w jak najlepszym stanie technicznym.

Apelujący zarzucił także ,że Sąd I instancji przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów poprzez ustalenia stopnia zużycia technicznego na najniższym możliwym poziomie zazębenia się widełek procentowych wskazanych przez biegłego. Podkreślenia wymaga fakt, że pozwany w postępowaniu przed Sądem I instancji nie zaproponował innego środka dowodowego dającego możliwość dokładniejszego ustalenia stopnia zużycia budynków, które miało wpływ na ustalenie wysokości odszkodowania, a tym bardziej nie podnosił zastrzeżeń co do wydanej opinii w takim zakresie, w jakim przedstawia je w apelacji. Pozwany, co prawda pismem 29 sierpnia 2019 roku przedstawił zastrzeżenia co do przedstawionej opinii, lecz biegły w drodze przesłuchania uzupełnił opinię w żądanym przez pozwanego zakresie. Pozwany w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie kwestionował dalej opinii biegłego ani nie złożył wniosku o powołanie kolejnego. Sąd I instancji, oceniając stopień zużycia budynków nie dopuścił się dowolnej, lecz swobodnej ocenie dowodów. Oceniał, że stopień zużycia budynków wynosił 16%, tj. mieścił się w przedziale wskazanym przez biegłego jako osoby posiadającej specjalistyczną wiedzę w tym zakresie. Sąd I instancji w rozstrzygnięciu wyjaśnił także, czemu nie uwzględnił stopnia zużycia budynków określonych przez pozwanego. Postępowanie Sądu I instancji nie może zatem zostać uznane za przejaw dowolnej oceny dowodów i wybiórczej oceny zeznań świadków. Zarzut pozwanego w powyższej kwestii nie został także dostatecznie uargumentowany tj. pozwany nie wskazał, w jaki sposób rozumowanie Sądu i instancji było rzekomo sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczeniem życiowym, co czyni zarzut naruszenia art. 233k.p.c w tym przedmiocie bezzasadnym.

Zarzut naruszenia art. art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. nie został przez pozwanego uzasadniony, co uniemożliwia jego ocenę tym bardziej, że pozwany nie kwestionował wystąpienia po stronie powoda szkody w wyniku huraganu, a także swojej odpowiedzialności za to zdarzenie jako ubezpieczyciela w związku z łączącą strony umową dobrowolnego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego.

Z przedstawionych względów apelacja jako bezzasadna podlegała z mocy art. 385k.p.c. oddaleniu.

Konsekwencją oddalenia apelacji było obciążenie pozwanego, jako przegrywającego sprawę (art. 98§1i 3 k.p.c.), kosztami postępowania apelacyjnego obejmującego wynagrodzenie pełnomocnika powoda obliczone stosownie do § 10 ust.1 pkt.2 w zw. z §2pkt.7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 10 2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018.265).

Małgorzata Kaźmierczak

Niniejsze pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.

Sekretarz sądowy

Patrycja Amiławska